

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Պանդուխտի երգը

Օտա՛ր երկինք, օտա՛ր արև,
Որ շողում եք գլխիս վերև,
Ինչքա՛ն շողաք... դուք ինձ համար
Միշտ կըմնաք գիշեր խավար...

Միրտըս սոչոր՝ ձեզ նայելով,
Անտեր, պանդուխտ կյանքս լալով,
Օր չի անցնում հայրենիքիս
Վառ կարոտը չայրի հոգիս:

Մատա՛ղ լինեմ նորա պայծառ
Էն երկնքին, ուր սիրավառ
Ոսկի՛ արևն ինձ վերևից
Փայփայել է մանուկ օրից:

Չայրենիքիս խաղաղ ծոցում,
Ինչպես փափուկ օրորոցում.
Ես մեծացել. կյանք եմ առել.
Նրա շնորհով մարդ եմ դառել:

Ո՛նց մոռանամ ես էն օրինած
Մարն ու ձորը ծաղկով լցված.
Էն կենսատու ջուրն ու հողը.

Գարունքի էն հովն ու ցողը:

Ո՞նց մոռանամ ես էն փարթամ
Դաշտն ու արտը, ուր շատ անգամ
Ասես, թիթեռ թրթռոացել,
Արար-աշխարհն են մոռացել...

Ուր լսել են սրտիս ազիզ
Գեղջուկ մշակ եղբայրներիս
Դառն լացը. կուշտ ծիծաղը,
Ուրախ-տխուր երգ ու տաղը...

Օտա՛ր երկինք, օտա՛ր արև,
Որ շողում եք գլխիս վերև,
Ինչքա՛ն շողաք... դուք ինձ համար
Միշտ կըմնաք գիշեր խավար...

1893